

Spoštovani starši,

skupaj s tehničnimi in organizacijskimi izzivi nam je izobraževanje na daljavo prineslo tudi dilemo, kako in koliko spremljati otroke na IKT napravah. Pri svojih otrocih vidim, kako hitro in mimogrede ob opravljanju šolskih obveznosti »odsurfajo« še v kakšen drug spletni ocean, medtem ko jaz »padem« v službeno delo in za nekaj trenutkov (no, tudi ur) pozabim nadzorovati dogajanje v najbolj obleganem kotičku našega doma v tem tednu – ob hišnem računalniku.

Zmedeni smo vsi: otroci, katerih svet se je kar naenkrat zožil na zgolj virtualno druženje in spremljanje šolskih vsebin, pedagoški delavci, ki daleč najraje in bistveno lažje snov učencem približamo »v živo«, in starši, ki iščemo optimalno razmerje med omejevanjem videnja na napravah in izražanja razumevanja do otroka, ki je, kar na lepem, odtrgan od svojih prijateljev. Ti so zanj, predvsem v obdobju najstništva, njegovi zaupniki, terapevti, pomočniki, reševalci, sodelavci pri štosih, ... zato je nenadna prekinitvev fizičnih stikov s prijatelji zanj zelo stresna in lahko povezana tudi s strahom, npr. da ga po vrnitvi v šolo ne bodo več sprejeli v družbo oz. da se mu bo spremenil status v družbi ... To ga lahko vodi v pretirano aktivnost na socialnih omrežjih, tudi v naši virtualni učilnici - Teamsu. Lahko se bori z občutkom, da bo kaj zamudil, če ne bo ves čas priklopljen in sodeloval v sleherni debati s sošolci. Dobro je, če starši ta strah razkrinkamo, ga ubesedimo in izrazimo razumevanje do tega. Vsekakor je dobro, da omejimo čas dela za šolo: več kot pet ur dnevno je preveč. Raziščite, kolikšno je razmerje med šolskih delom in t.i. henganjem z vrstniki in v soglasju z njim določite še sprejemljivo razmerje ter posledico za neupoštevanje le-tega.

Teams omogoča oblikovanje raznih skupin. V prihodnjih tednih bomo s pomočjo videokonferenc poskušali izvesti razredne ure. Svetujemo, da se učenci tudi sicer povezujejo v komunikacijo z več sošolci hkrati, saj s tem ohranjajo skupinski duh. Z veseljem smo se v njihove debate pripravljene vključevati tudi pedagoški delavci, če nas, z nekim razlogom seveda, povabijo zraven. Na stalno klicanje z namenom nagajanja pa se ne želimo odzivati in temu primerno tudi ukrepamo.

Znani psihoterapevt Kramli, ki opozarja na pasti sodobne tehnologije z vidika zasvojenosti, postavlja jasno ločnico med aktivnim delom, ko so tehnološki pripomočki naši pomočniki, ter uporabo le-teh z namenom zabave, ko postanejo sami sebi namen. Možganske strukture v obeh primerih delujejo povsem različno. Več lahko preberete [tukaj](#).

Splošnih nasvetov o omejevanju oz. nadzoru uporabe IKT naprav ne znam napisati. Karkoli bi napisala, bi verjetno izpadlo naivno, saj se mi niti sanja ne, koliko korakov pred mano so v poznavanju in uporabi tehnoloških pripomočkov naši mladi. Nekaj splošnih nasvetov o omejevanju oz. nadzoru IKT naprav je zbranih na spletni strani: [safe.si](#). Priporočam v branje na [povezavi](#).

Pomembno se mi zdi, da starši po lastnih prepričanjih, poznavanju svojega otroka, njegove suverenosti in vodljivosti, poiščemo optimalen in količinsko ustrezen način nadzora. Dejstvo je, da imamo še odrasli pogosto težave pri samoomejevanju uporabe ekranov in morda je prav ZGLLED tisti, ki deluje kot edini univerzalen nasvet: Delujmo torej (tudi pri uporabi IKT) tako, kot želimo, da delujejo naši otroci.

Barbara Mestnik, svetovalna delavka